

ΕΙΜΑΣΤΕ ΑΞΙΟΙ ΤΩΝ ΕΡΓΩΝ ΜΑΣ (Ιανουάριος 2007)

Συγγραφέας: ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΠΑΠΑΧΡΗΣΤΟΣ

Ο κόσμος καταστρέφεται, η γη διψάει και εσείς διψάτε για εξουσία, έλεγε πριν από είκοσι χρόνια, πως θα έπρεπε να είχαν βγάλει ως σύνθημα οι Οικολόγοι Εναλλακτικοί, ο φίλος Νίκος Ηλιόπουλος. Προφητικός ο λόγος του δεν επιβεβαιώνει απλώς την πραγματικότητα, αλλά δείχνει από πού προέρχεται το κακό. Η δίψα για την εξουσία, που λίγο απέχει από την παραφροσύνη του κέρδους, δεν λογαριάζει την ανθρώπινη ζωή, πολύ περισσότερο την περιβαλλοντική ισορροπία του πλανήτη.

Αν τολμήσει να μιλήσει κανείς, να μιλήσει απλά, χωρίς να είναι ειδικός επιστήμονας, μετεωρολόγος ή περιβαλλοντολόγος, για το πώς θα είναι ο πλανήτης έπειτα από είκοσι χρόνια, δηλαδή ο κόσμος και οι άνθρωποι που τον κοσμούν, δυστυχώς δεν θα τον θεωρήσουν παράλογο ή φαντασιόπληκτο, γιατί πλέον οι αλλαγές που συντελούνταν, σταδιακά και ανεπαισθήτως, εξαιτίας της υπερεκμετάλλευσης του ανθρώπου και του πλανήτη από το καπιταλιστικό σύστημα είναι εμφανείς και επηρεάζουν πλέον τη ζωή μας.

Η άνοδος της θερμοκρασίας δεν είναι το μόνο φαινόμενο, είναι και η διαστροφή των υποτιθέμενων φυσιολογικών καιρικών συνθηκών, η οποία ξεπερνάει τον παραλογισμό του ανθρώπινου είδους που την προκαλεί και τη δημιουργεί... Η εξωτερική ερημοποίηση έχει να κάνει με την εσωτερική ερήμωση του ανθρώπου, που γεμίζει από τα πολλαπλά κενά που δημιουργεί ο τρόπος ζωής του, που υπερβαίνει τις πραγματικές ανάγκες του και οδηγείται στην απογοήτευση και τη δυστυχία.

Η κυρίαρχη πολιτιστική αντίληψη που επικρατεί και επιζητεί μαζί με τη δίψα της εξουσίας να τα καταναλώσει και να τα κατασπαράξει όλα, μας σπρώχνει όλο και πιο γρήγορα να δεχτούμε την καταλήστευση όλων των εφοδίων του πλανήτη και όλων των ηθικών και πνευματικών αξιών του ανθρώπου που υφίσταται τις συνέπειες των αλόγιστων πράξεών του. Μέσα σ' αυτές είναι και οι εκλογικές επιλογές πολιτικών, που δεν καταλαβαίνουν τίποτε για τους κινδύνους που επέρχονται προκειμένου να απολαμβάνουν τα βραχυπρόθεσμα και προσωρινά κέρδη τους. Εξάλλου, η εξουσία τους εν πολλοίς είναι δοτή από την πραγματική, η οποία είναι το απρόσωπο κεφάλαιο που το εκπροσωπούν και το διαχειρίζονται οι τεχνοκράτες-μάνατζερ.

Ο κώδωνας του κινδύνου έχει χτυπήσει προ πολλού. Τα καθημερινά τρέχοντα-διατρέχοντα της ζωής και της πολιτικής φαίνονται φαιδρά και ακούγονται ως αστειότητες μπροστά στα μεγάλα και σοβαρά που αποσιωπώνται σκοπίμως προπαντός από τα ηλεκτρονικά μέσα ενημέρωσης. Ο κίνδυνος να γίνουμε στεγνοί, ξερακιανοί και αποστεωμένοι χωρίς ψυχή στο σώμα μας και χωρίς ουσία ελλοχεύει, αν δεν ξεπεράσουμε το φόβο και την αγωνία που μας εμφυτεύουν για να στρώσουμε από μόνοι μας το στρώμα της αδιαφορίας για ό,τι συμβαίνει στον κόσμο.

Το άρθρο δημοσιεύθηκε στην Εφημερίδα «ΕΘΝΟΣ» στις 27 Ιανουαρίου 2007, σ. 8.